

duše, da bi nikdar ne prišla strast in se dotaknila s svojo črno roko bele, čiste duše, da bi nikdar ne ovenela bela lilija nedolžnosti v njenem srcu . . .

Bogumil Gorenjko.

Lisica in petelin.

Lepa pomladanskega dne se priklati lačna lisica v vas in opazuje, kje bi se našlo dobro kosilce. Že tri dni ni dobila nič pod zobe, in pajčevina se ji je delala po trebuhu. Zvezde na nebu niso še ugasnile, in jutranja zarja se je šele svitala za devetimi gorami. Oprezno se pritiska lisica k zidu, da je ne zapazi kak pes in ji ne pokaže belih zob. Ustavi se pred neko hišo in zagleda na lini tolstega petelina, ki veselo poje, da se sliši daleč naokrog in oznanuje jutro.

„Lepo znaš peti, kralj kokoši,“ ga ogovori lisica, „kajti že mnogo sveta sem prehodila, a vendar nisem še slišala tako izvrstnega pevca.“

„Kajne, da ti je žal, da ne znaš tudi ti tako peti?“ ji petelin odgovori.

„I, seveda mi je!“

„No, zakaj pa se nisi še ti naučila? Pomisli pa, da jaz pojem z zaprtimi očmi; ti pa še z odprtimi ne znaš. Zato te je lahko sram.“

„O, saj me je, in nisem niti vredna, da čujem tvoje petje. Še oči si ne upam povzdigniti kvišku.“

„Ti kosmatinka, ko bi znala kakor jaz, bi te ne zaničevali ljudje, ampak bi te imeli radi in bi ti dajali živeža kakor meni. Nasujejo mi vsako jutro rumenega žita, in zato sem tudi debel, ti si pa suha kakor trska.“

„No vem, da se ti godi dobro. Vse se zgodi, kakor ti hočeš. Samo za eno reč bi te rada prosila. Reci mi, da je ne odrečeš.“

„Gotovo da ne; ker sem mogočen, lahko ustrezem vsaki tvoji želji.“

„Veš, moja želja je prav skromna!“

„No, kaj pa hočeš? Povej!“

„Tebe bi rada videla. Skoči dol na ta gnoj. Saj sem že poprej rekla, da me je sram pogledati kvišku. Tukaj bi te videla lepše nego stoječega v visočini, ker nimam dobrih oči, in tudi tema je precej.“

„Prav si govorila, da moram zleteti k tebi dol, kajti šele po tem boš občudovala mojo lepoto in moje petje. Zapijem ti najlepšo pesem, da nisi slišala take še nikdar, in kar plesala boš po vsej vasi, kakor bi ti kdo godel.“

„Pa le hitro prileti dol k meni, ker mi je že dolgčas in tudi bojim se, da me zapodijo psi, kakor hitro me zapazijo.“

Ko sliši petelin te besede, veselo zaplopota s perutnicami in zleti na gnoj ter začne peti na vse grlo.

Toda lisica se mu tiho priplazi, ga prime za vrat in reče: „Vidiš, kako neumen si ti! Tvoja ošabnost te je prignala v smrt. Če bi imel kaj modrosti v glavi, bi ne skočil meni v lačni želodec. Še nihče se ni izvil izmed mojih zob in tudi ti se ne boš. Za plačilo te snem.“

Ko to izgovori, ga zadavi in jo pobriše črez polje v gozd, da se skrije pred hudimi psi, ki so jo zasledili.

A. Urbanov.

Naša koklja.

Moško koklja s piškami
po dvorišču hodi,
ves svoj zarod za seboj
kokotaje vodi.

Če ustavi Pepček jo —
oj, to se zadere,
da preplašeno v skedenj
Pepček jo ubere.

Slavko Slavič.

